ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **N. T. P.,** bytem Jízdárenská 1038/10, Karlovy Vary, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-56054-6/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2018, č. j. 30 A 120/2017 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-56054-6/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 1. 2017, č. j. OAM-22017-15/DP-2016 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla podle § 46 odst. 5 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve věcech pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta

žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia dle § 42d téhož zákona.

[2] Žalobkyně požádala Ministerstvo vnitra o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky, a to na základě stávajícího dlouhodobého víza uděleného jí za účelem studia dle směrnice Rady č. 2044/114/ES ze dne 13. 12. 2004, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále jen „směrnice"). Jednou z obligatorních náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu navazujícímu na dlouhodobé vízum je doklad potvrzující účel pobytu na území, ovšem dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v tomto případě nutné pokračovat ve stejném účelu pobytu jako doposud, tedy ve studiu ve smyslu této směrnice. Žalobkyně jako doklad předložila správnímu orgánu potvrzení ze dne 17. 6. 2016 vystavené Střední odbornou školou a středním odborným učilištěm Nejdek o tom, že bude přijata do 1. ročníku maturitního studia - oboru veřejná správa, následně doložila taktéž zápisový lístek. Správní orgán ovšem vyhodnotil, že žalobkyní předložené doklady nejsou těmi, které jsou způsobilé doložit splnění podmínky pro vydání příslušného povolení, neboť dle § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pro účely tohoto povolení vzděláním ve střední škole rozumí pouze vzdělání v rámci výměnného programu uskutečňovaného tuzemskou hostitelskou organizací. Žalobkyně ovšem doposud pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza za účelem studia, přičemž navštěvovala přípravný kurz českého jazyka a odborných předmětů pro další studium akreditovaného studijního programu České zemědělské univerzity v Praze; v tomto případě se tedy jednalo o studium splňující podmínky směrnice a zároveň ustanovení § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doklady přiložené žalobkyní k její žádosti však splnění podmínky stejného účelu pobytu nedokládaly, neboť neprokazovaly vzdělání na střední škole v rámci výměnného programu uskutečňovaného tuzemskou hostitelskou organizací, pročež nešlo o vzdělání ve smyslu směrnice a ustanovení § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proto byla žalobkyně správním orgánem vyzvána k odstranění vad své žádosti, v reakci na niž však doložila znova pouze potvrzení o studiu z téže střední školy, čili opět studium nesplňující požadované podmínky. Pro výše uvedené tedy byla její žádost správním orgánem zamítnuta, neboť se nepodařilo ověřit zákonem požadované podmínky.

[3] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně dne 10. 7. 2017 žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud"), jíž se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně v podané žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná se vůbec nezabývala její námitkou týkající se přepjatého formalismu při výkladu a aplikaci právních norem, přičemž však upřednostňování formalistického přístupu na úkor skutečně zjištěného stavu věci způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalovaná taktéž ignorovala individuální rozměr daného případu. Dále se žalobkyně vymezila proti neuspokojivému vypořádání odvolací námitky, že poučení prvostupňového správního orgánu bylo nedostatečné, příliš obecné a ve formulářové podobě, a že správní orgán neměl po jejím sdělení, že považuje svou žádost za kompletní, bez dalšího přejít rovnou k meritornímu zamítnutí žádosti, nýbrž ji měl znova vyzvat k odstranění vad této žádosti. Přitom není možné připustit, aby správní orgány nahrazovaly svou poučovací

povinnost odkazem na své webové stránky. Prvostupňový správní orgán utvrdil žalobkyni v řádném podání žádosti tím, že i přes její sdělení týkající se přesvědčení o bezvadném stavu této žádosti jí před vydáním zamítavého rozhodnutí nezaslal další výzvu k odstranění vad. Tímto postupem prvostupňový správní orgán porušil legitimní očekávání žalobkyně, která odkázala na rozhodnutí, v němž žalovaná v jiném případě považovala za porušení poučovací povinnosti, když správní orgán nereflektoval žádost účastníka řízení o sdělení případné vady podání. Žalobkyně dále brojila také proti ignorování námitky nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života a nesouhlasila s lakonickým konstatováním žalované, že v tomto případě nebyla ze zákona povinna přiměřenost zkoumat, přičemž odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Poukázala na dopady napadeného rozhodnutí do jejího studijního života související s vycestováním do země původu, problematickou situací kolem tzv. Visapointu, dlouhými lhůtami pro vyřízení žádosti a přehlceností Ministerstva vnitra.

[5] Krajský soud k námitce poskytnutí nedostatečného poučení ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ohledně trvajícího nedostatku předloženého potvrzení o studiu uvedl, že tato výzva správního orgánu k doložení dokladu potvrzujícího požadovaný účel pobytu (tedy studium splňující podmínky směrnice a § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců) byla zcela jasná a velice podrobná. Z předmětné výzvy bylo naprosto srozumitelné, jaké nedostatky žádosti správní orgán shledal, z jakých důvodů předložené doklady nejsou dostačující a jak mají být vady žádosti odstraněny. Krajský soud měl za to, že nedošlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, neboť žalobkyně byla o svých právech a povinnostech náležitým způsobem poučena. Pokud si žalobkyně nebyla obsahem výzvy z důvodů jazykové bariéry či složitosti problematiky jistá, mohla se obrátit s žádostí o pomoc na kvalifikované poskytovatele právních služeb. Pochybení žalobkyně, že nepředložila dokumenty nezbytné pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, nelze přenášet na správní orgán, neboť poučovací povinnost nemá nahrazovat právní služby poskytované příslušnými profesionály. V tomto případě byly zákonem stanovené požadavky na poučení účastníka naplněny.

[6] Nedůvodnou shledal krajský soud též námitku žalobkyně, že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky. V daném případě totiž nemohl správní orgán za situace, že předložené dokumenty nedokládaly požadovaný totožný účel pobytu, rozhodnout jinak než žádost žalobkyně zamítnout. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle nějž správní orgán v případě neověření požadovaných skutečností dlouhodobý pobyt neudělí, je kogentní, a pokud z doložených podkladů není možné účel pobytu ověřit, správní orgán nemá jinou možnost než takové povolení neudělit. Není proto dle krajského soudu pochybením žalované, že se k námitce přepjatého formalismu nevyjádřila, neboť nedůvodnost této odvolací námitky vyplývá již z odůvodnění zbytku napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že se žalovaná nezabývala touto námitkou výslovně, nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť je patrné, že správní orgán nemohl ani s přihlédnutím k individuálním poměrům žalobkyně postupovat jinak.

[7] Krajský soud považoval za nedůvodnou taktéž námitku, že správní orgán v řízení neaplikoval závěry učiněné v jiném rozhodnutí žalované. Každé správní řízení by totiž mělo být posuzováno individuálně, vzhledem ke konkrétním okolnostem případu,

přičemž jednotlivé skutečnosti mohou mít v každém jednotlivém případě jiný vliv. Správní orgány v tomto řízení nepochybily, správně aplikovaly příslušná ustanovení zákona. Rozhodnutí žalované, na něž žalobkyně odkazovala, nebylo součástí správního spisu, a proto krajský soud nemohl posoudit, zda by toto rozhodnutí bylo možné na daný příklad aplikovat či nikoliv.

[8] K námitce žalobkyně ohledně absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců krajský soud uvedl, že ve věci žalobkyně bylo aplikováno ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgány neměly povinnost tuto přiměřenost zkoumat, neboť to zákon výslovně nevyžaduje. Povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze dle krajského soudu vyvozovat ani na základě mezinárodněprávních norem, konkrétně z čl. 8 Úmluvy. Krajský soud na podporu svých závěrů obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, s nímž se plně ztotožnil.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka v podané kasační stížnosti namítá, že správní orgány nedostály své poučovací povinnosti a nesouhlasí s vypořádáním této námitky krajským soudem. Ten konstatoval, že byla výzvou správního orgánu k odstranění vad žádosti dostatečně poučena o nedostatku doložených dokladů. Stěžovatelka však připomíná, že je mladistvá cizinka, která dokonale neovládá český jazyk, přičemž poukazuje na to, že původně doložila správnímu orgánu potvrzení, že bude přijata ke studiu, a následně potvrzení o tomto přijetí, nikoliv však „potvrzení o studiu“. Výzva správního orgánu sice hovoří o rozdílu mezi studiem dle směrnice a jiným studiem nikoliv dle této směrnice, avšak stěžovatelka z dikce výzvy pochopila, že problém v případě její žádosti je v tom, že jí předložené doklady nejsou potvrzením o aktuálním studiu, a nikoliv v tom, že instituce, od které všechny tyto doklady předkládá, není pro prokázání požadovaného účelu pobytu tou správnou. Dle stěžovatelky nelze akceptovat argumentaci, že si případné další informace mohla vyhledat na webu správního orgánu. Informace na webových stránkách jsou sice poměrně obsáhlé, jsou však zároveň také velmi obecné. Není možné připustit, aby správní orgány nahrazovaly svou poučovací povinnost ve správních řízeních zpětně odkazem na webové stránky. Stejně tak obecné jsou ovšem také výzvy, které v pobytových věcech správní orgány zasílají, pročež je nelze označit jinak než „formulářové“. Tyto výzvy totiž sice obsahují dlouhosáhlé obecné podmínky k jednotlivým variantám možných vad podání, ke konkrétnímu případu se však zpravidla vztahuje pouze několik řádků.

[11] Stěžovatelka dále trvá na tom, že v rámci zachování legitimního očekávání měl správní orgán prvního stupně postupovat podle jí citovaného rozhodnutí žalované (ze dne

pokračování

16. 4. 2015, č. j. MV-97861-4/SO/sen-2014), dle nějž *„vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu, konkrétně z vyjádření účastníka řízení je zřejmé, že se domníval, že žádost je kompletní a opakovaně žádal správní orgán I. stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla, a správní orgán I. stupně na tyto žádosti nereflektoval, domnívá se Komise, že porušil § 4 odst. 2 správního řádu“*. Toto rozhodnutí lze dle stěžovatelky vztáhnout na její případ a trvá na tom, že když prvostupňový správní orgán její přesvědčení o bezvadnosti žádosti ignoroval, dopustil se tím porušení nejen § 4 odst. 2, nýbrž i § 3 správního řádu, neboť měl povinnost zjistit skutkový stav nad rámec pochybností, přičemž tato povinnost může být naplněna mimo jiné řádnou výzvou účastníku řízení k doložení patřičných dokumentů. Krajský soud tento postup správních orgánů aproboval, s čímž stěžovatelka nesouhlasí a dále namítá, že správní orgán ji v řádném podání žádosti utvrzoval, když jí i přes její sdělení obsahující přesvědčení o bezvadnosti této žádosti nezaslal opět výzvu k odstranění vad, pročež se domnívala, že je její žádost skutečně bezvadná. Správní orgán tudíž nepostupoval v souladu se zákonným požadavkem, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu, v čemž lze spatřovat porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

[12] Stěžovatelka taktéž uvedla, že trvá na námitce přepjatého právního formalismu, kterou žalovaná vůbec nevypořádala a již krajský soud odmítl. Připomíná, že se pro studium na střední škole rozhodla proto, že na přípravném kurzu se nemohla dostatečně naučit českému jazyku, neboť tyto přípravné kurzy navštěvuje mnoho cizinců. Z důvodu, aby její budoucí studium bylo skutečně plnohodnotné, z dlouhodobého hlediska přínosné a umožnilo jí řádně se uplatnit na trhu práce, rozhodla se na nějakou dobu zvolit školu, ve které je majorita českých studentů, kde bude více příležitostí se naučit nejen českému jazyku, ale též českým zvyklostem a řádně se integrovat do společnosti. K zamítnutí žádosti navíc došlo dle stěžovatelky v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, a proto je na místě takový postup označit za „přepjatý či nemístný formalismus“, jenž je konstantní judikaturou označován za nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Stěžovatelka dále doslovně opakuje obsáhlé, avšak zcela obecné přístupy a postoje k právnímu formalismu, které uvedla již ve svém odvolání a v žalobě.

[13] Stěžovatelka brojí dále proti tomu, že napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a následně i rozsudek krajského soudu jsou nepřiměřené. Stěžovatelka se vymezuje proti argumentaci krajského soudu, která odmítá možnost porušení Úmluvy. Krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, není přiléhavý tomuto případu, naopak stěžovatelka odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, či ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62. Stěžovatelka poukazuje na to, že námitku porušení Úmluvy vznesla, pročež se měl krajský soud dle judikatury Nejvyššího správního soudu vypořádat s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka zopakovala, že na území České republiky studuje, přičemž na to vynaložila velké množství úsilí a financí. Na tomto území má taktéž svého manžela, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dále stěžovatelka poukazuje na problematickou situaci ohledně ambasády ve Vietnamu, kde by byla případně povinna podat novou žádost o povolení k pobytu, neboť v současné době je nereálné si sjednat termín pro podání žádosti, registrace termínů je kritická, zasažená úplatkářstvím a nijak se nezměnila od dob tzv. Visapointu. Ministerstvo vnitra má navíc na

projednání této žádosti 270 dnů, a ani tyto lhůty není schopno dodržet, přičemž ochrana účastníků proti nečinnosti je často neúčinná. Stěžovatelka je tedy nepovolením dlouhodobého pobytu nucena vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude nuceně dlouhodobého charakteru, což bude mít značné důsledky na její studijní, a především rodinný život a další vazby v České republice.

[14] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vzhledem k tomu, že námitky obsažené v kasační stížnosti jsou v podstatě totožné s těmi, jež byly vzneseny ve správní žalobě, odkazuje na své vyjádření k žalobě a na napadené rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V kasační námitce blíže popsané v bodě 10 tohoto rozhodnutí napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu kvůli nesprávnému právnímu posouzení spočívajícímu v otázce řádného splnění poučovací povinnosti prvostupňového správního orgánu a dostatečnosti jím zaslané výzvy k odstranění vad podání. Dle § 4 odst. 2 správního řádu „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), uvedl, že „*poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku*“. Stejně tak v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu*”. Poučovací

povinnost proto není absolutní a bezbřehá, ale má své limity, přičemž nemůže plně nahradit služby kvalifikované právní pomoci.

[19] Nejvyšší správní soud se zevrubně zabýval obsahem Výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 16. 9. 2016, č. j. OAM-22017-8/DP-2016, vydané prvostupňovým správním orgánem v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že tato výzva a v ní obsažené poučení je srozumitelné, určité a dostatečně konkrétní, specifikované přímo na případ stěžovatelky. Nejvyšší správní soud tedy rozhodně nepřisvědčuje stěžovatelce, že by předmětná výzva mohla být označována za „formulářovou" a obsahovala nepoměrně malé množství informací konkretizovaných na projednávanou věc v porovnání s těmi, které jsou obecně použitelné ve všech obdobných řízeních. Ve výzvě správní orgán nejprve vypočítává, co se pro účely § 42d zákona o pobytu cizinců považuje za studium, přičemž zvýraznil v případě středního vzdělání rozhodnou podmínku uskutečňování v rámci výměnného pobytu. Následně správní orgán vztahuje předestřenou právní úpravu konkrétně na situaci stěžovatelky a charakterizuje jí podanou žádost, její vady a způsob, jak je odstranit. Výzva mimo jiné uvádí, že *„vadu žádosti spočívající v této náležitosti* (pozn.: dokladu potvrzujícím účel pobytu) *spatřuje správní orgán v tom, že předložené doklady nesplňují podmínku § 64 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., který stanoví, že pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) se vzděláním ve střední škole nebo v konzervatoři rozumí pouze vzdělání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v hostitelské organizaci … Proto je třeba tuto vadu žádosti odstranit, a to tak, že doložíte potvrzení o studiu splňující výše uvedené zákonné podmínky, tj. musí se jednat o studium splňující podmínky § 64 odst. 1 a zároveň odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. – tj. studium dle některého z výše uvedených bodů, ve Vašem případě tedy zejména potvrzení o studiu v akreditovaném studijním programu na vysoké škole v akademickém roce 2016/2017 …"*. Výzva správního orgánu obsahuje vhodné, přehledné a návodné formátování textu, v němž jsou důležité pasáže zvýrazněny tučně, esenciální problém je pak odlišen ještě podtržením. Nejvyšší správní soud má proto za to, že poučení obsažené v této výzvě materiálně obsahuje všechny podstatné informace, kterých se mělo stěžovatelce dostat, totiž představení rozhodné právní úpravy, shrnutí doposud zjištěného skutkového stavu a jeho subsumpci pod příslušnou právní normu, popis zjištěné vady a obecný návod k jejímu odstranění, to vše formulováno i díky grafickému odlišení způsobem, u nějž lze důvodně předpokládat, že je cizince studující na české univerzitě kurz českého jazyka srozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelka z této výzvy údajně mylně pochopila, v čem je problém dokladů její žádosti, když jej viděla v absenci „potvrzení o studiu", nikoliv nesprávné vzdělávací instituci, od níž tato potvrzení předkládá, nemůže jít k tíži správního orgánu. Za situace, že správní orgán stěžovatelku řádně poučil, jde neodstranění této vady zcela na její vrub, přičemž, jak již uvedl krajský soud, pakliže si stěžovatelka nebyla jista meritem problému či se pro složitost právní úpravy nedokázala zorientovat ve vyvstalé situaci, mohla se obrátit na profesionální poskytovatele právních služeb. Obecné informace obsažené na webových stránkách správního orgánu pak jistě nemají předem suplovat či zpětně nahrazovat konkrétní jednotlivé výzvy a poučení, k nimž jsou správní orgány povinny dle správního řádu. V případě těchto informací se pouze jedná o jakousi službu navíc poskytovanou účastníkům správních řízení nad rámec zákonem vyžadované poučovací povinnosti, aby měli k dispozici snadno dostupný a jazykově širší zdroj věrohodných informací, jež by je mohly zajímat a mohly pro ně být užitečné. Správní orgán se však ani nesnažil zhojit nedostatečnost své výzvy odkazem na

tyto informace obsažené na webových stránkách, pouze jimi podpůrně argumentoval v tom smyslu, že stěžovatelka měla krom poptávání právních služeb též jinou alternativu, kde získat další informace nad rámec dostatečně precizního poučení správního orgánu. Pro výše uvedené proto Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku stěžovatelky za nedůvodnou.

[20] V kasační námitce blíže popsané v bodě 11 tohoto rozhodnutí stěžovatelka dále brojí proti právnímu názoru krajského soudu, jímž aproboval postup prvostupňového správního orgánu, který nevycházel z rozhodnutí žalované v jiné věci, a nezaslal tak žalobkyni další výzvu k doplnění vad žádosti za situace, kdy tvrdila přesvědčení o její bezvadnosti, čímž měl porušit její legitimní očekávání. Jelikož však stěžovatelka přiložila jí citované rozhodnutí až ke kasační stížnosti, neboť toto nebylo součástí správního spisu ani přílohou podané žaloby, je třeba předně dát za pravdu krajskému soudu, že bez znalosti celého rozhodnutí, jakožto kontextu dílčí v žalobě citované pasáže, nemohl relevantně posoudit, zda toto rozhodnutí žalované šlo vztáhnout na nyní projednávaný případ či nikoliv. To však dle krajského soudu nebránilo tomu, aby posoudil souladnost postupu správního orgánu se zákonem, přičemž žádná porušení právních předpisů neshledal.

[21] Nejvyšší správní soud přiložení citovaného rozhodnutí ke kasační stížnosti ve prospěch stěžovatelky hodnotil nikoliv jako novou námitku, jež by byla ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, nýbrž jako akceptovatelné doložení tvrzení, které uváděla již před žalovanou a následně před krajským soudem, pročež se přiléhavostí citovaného rozhodnutí na nyní projednávanou věc meritorně zabýval.

[22] Zásada legitimního očekávání (předvídatelnosti) je vyjádřena v § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby *„při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*. V intencích výše uvedeného je tedy zjevné, že mohou vzniknout rozdíly, pokud nejde o shodné nebo podobné případy, ale o případy nějak vybočující, neboť v takovém případě jde o rozdíly „důvodné“. Nejvyšší správní soud se na rozdíl od stěžovatelky nedomnívá, že by jí citované rozhodnutí žalované bylo bez dalšího aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť citovaná část rozhodnutí žalované byla vydána za zásadně skutkově odlišného kontextu. V případě citovaného rozhodnutí žalované šlo o situaci, kdy žadatelem o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání byl cizinec, jehož žádost trpěla vadami, k jejichž odstranění byl vyzván. Při doplnění požadovaných dokladů žadatel uvedl, že pokud by správní orgán shledal jeho žádost nekompletní nebo vykazující nějaké nedostatky, požádal o výzvu k jejich odstranění. Dokumentem, jejž žadatel opomenul předložit, byl doklad o veřejném zdravotním pojištění. Správnímu orgánu však z jiných řádně předložených podkladů muselo být zřejmé, že žadatel byl jednatelem obchodní společnosti a za svou činnost pobíral odměnu, pročež musel být účasten veřejného zdravotního pojištění, navíc z kartičky pojištěnce VZP vyplývalo, že k okamžiku rozhodnutí pojištěn byl. Když za této situace správní orgán žadatele přes jeho výslovnou žádost nevyzval k doplnění, shledala v tomto případě žalovaná porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Z předestřeného shrnutí ovšem plynou významné skutkové rozdíly oproti situaci v případě stěžovatelky. Jednak stěžovatelka výslovně nepožádala správní orgán, aby ji v případě přetrvávajících nedostatků své žádosti na toto upozornil a znovu ji vyzval k odstranění vad (nýbrž pouze sdělila svůj názor o bezvadnosti její žádosti po doplnění potvrzení o studiu). Především je ale podstatná

odlišnost v povaze vad těchto žádostí, kdy v citovaném případě správnímu orgánu mělo být zřejmé, že žadatel splňuje požadovanou podmínku, a tuto je tedy schopen spolehlivě prokázat, pouze však doposud nedoložil příslušný důkazní prostředek, tedy za těchto okolností by opakovaná výzva správního orgánu k odstranění vad měla racionální smysl. Jiná je však situace v případě stěžovatelky, která se rozhodla změnit vzdělávací instituci a mylně se domnívala, že i studium na nově zvoleném školském zařízení je možno považovat za totožný důvod pobytu na území, díky čemuž by mohla žádat o povolení k dlouhodobému pobytu. Vadu žádosti stěžovatelky nebylo možné odstranit jinak než dokladem o studiu, které by naplňovalo požadavky směrnice a příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Takového studia však stěžovatelka v době správního řízení účastna nebyla, což mohl po opětovném předložení potvrzení o studiu z téže střední školy důvodně předpokládat též správní orgán. K odstranění této vady poskytl správní orgán stěžovatelce lhůtu 7 dní, bylo tedy zcela zřejmé, že v této době není stěžovatelka schopna zahájit nové studium, které by bylo tím, jež naplňuje totožný účel pobytu. Za takovéto situace stěžovatelce opět zasílat výzvu k odstranění vad žádosti nemělo žádný rozumný smysl, neboť odstranění vad stejně nebyla reálně schopna. Správní orgán by tak touto výzvou pouze učinil o úkon navíc, aniž by to na věci mohlo něco změnit.

[23] Pro podstatné skutkové rozdíly jednotlivých případů proto nelze vztáhnout právní názor vyslovený žalovanou v citovaném rozhodnutí na nyní projednávanou věc. Pro případ stěžovatelky je rozhodující, že správní orgán řádně splnil svou poučovací povinnost, vyzval stěžovatelku k odstranění vad, stanovil jí k tomu přiměřenou lhůtu a poučil ji o následcích neodstranění nedostatků podání. Zamítnutí žádosti v situaci, kdy stěžovatelka v této lhůtě nedoložila potřebné dokumenty a zároveň bylo z okolností zřejmé, že tak ani učinit nemůže, bylo postupem správního orgánu souladným se zákonem i základními zásadami jejich činnosti. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že nezaslání opakované výzvy k odstranění vad žádosti nemohlo být stěžovatelkou oprávněně vnímáno jako utvrzování v bezvadnosti této žádosti, neboť nezaslání výzvy není potvrzením bezvadnosti a nemůže samo o sobě zakládat legitimní očekávání. Tuto kasační námitku proto Nejvyšší správní soud shledal jako nedůvodnou.

[24] V námitce blíže charakterizované v bodě 12 tohoto rozhodnutí stěžovatelka napadá právní posouzení krajského soudu v otázce přepjatého právního formalismu, avšak neuvádí konkrétní výhrady vůči rozsudku krajského soudu, ani netvrdí, v čem přesně shledává projevy přepjatého formalismu v nyní projednávané věci, nýbrž obecně argumentuje negativnými postoji a kriticky se vyjadřující judikaturou k tomuto fenoménu. Nejvyšší správní soud tak nemá vymezeno, z jakých hledisek má názor zaujatý krajským soudem v této věci přezkoumat. V rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, Nejvyšší správní soud upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a*

nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti". Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „*je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)*". Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je „*žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)*".

[25] Podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu*". Dle ustanovení § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e) téhož zákona. Ustanovení § 64 odst. 2 tohoto zákona pak stanoví, že „*pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) se vzděláváním ve střední škole nebo v konzervatoři rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci a odbornou praxí pouze odborná praxe bezplatná*". Na základě ustanovení § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců „*pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum*". Konečně dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit*".

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výše citované právní úpravy nutně plyne závěr, že za situace, kdy stěžovatelka předložila pouze takové doklady, z nichž nebylo možné ověřit splnění jedné z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (tedy podmínku trvání stejného účelu pobytu, tj. studium ve smyslu směrnice a § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), pak správní orgán neměl jinou možnost než žádost zamítnout a povolení neudělit. Citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona

o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu provést správní uvážení, zdali povolení udělí, či nikoliv. Správní uvážení orgánů veřejné správy totiž přichází do úvahy v situaci, kdy příslušná právní norma nespojuje s existencí určité právní skutečnosti jediný konkrétní následek. Opakem správního uvážení je vázanost, jež se uplatní v tomto případě a která subjektu veřejné správy neumožňuje vlastní rozhodování, nedává mu k této činnosti prostor a s naplněním zákonem vyžadovaných podmínek přímo spojuje nutnost určitého přesného řešení. Správní orgán je na základě zásady zákonnosti vázán zákonem a jinými právními předpisy, tudíž jestliže mu sám zákon nedává možnost správního uvážení, nemůže se od dikce zákona odchýlit, aniž by jej tím neporušil, a nevydal tak nezákonné rozhodnutí.

[27] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Taktéž k tvrzení stěžovatelky, že k zamítnutí její žádosti došlo v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, je třeba uvést, že tuto námitku zdejší soud vypořádal již výše a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, tudíž tento argument není relevantní. Kasační námitka byla Nejvyšším správním soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

[28] Poslední kasační námitka stěžovatelky rozvedená pod bodem 13 tohoto rozhodnutí pak směřuje vůči nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a následně i rozsudku krajského soudu, neboť neobsahují vypořádání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, a dále směřuje také proti právnímu posouzení krajského soudu, že v tomto případě nepřichází v úvahu porušení čl. 8 Úmluvy. Dle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“. Čl. 8 Úmluvy pak stanoví, že *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*“.

[29] V rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018 - 36, Nevyšší správní soud ve skutkově obdobném případě k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života uvedl, že *„zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek nestanoví, vyjma některých důvodů. … Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického*

i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). … Jakkoliv nebylo posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky správními orgány v přezkoumávaných rozhodnutích výslovně vypořádáno, nezakládá to jejich nepřezkoumatelnost, neboť z povahy projednávané věci je zřejmé, že stěžovatelce v důsledku neudělení přechodného pobytu nevznikla okamžitá povinnost vycestovat, což je z kontextu daného případu zřejmé. K namítanému nepřiměřenému zásahu tak dojít nemohlo. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, pak Nejvyšší správní soud *„dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené. … Žalovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou“*.

[30] Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu, že jestliže již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu namítala nepřiměřený dopad do svého soukromého a rodinného života, přičemž na podporu tohoto tvrzení uváděla konkrétní argumenty, měla se žalovaná, a následně i krajský soud, tímto tvrzením zabývat a řádně jej vypořádat, a to přestože to výslovně nevyžaduje žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť tato povinnost plyne z přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je sice pravdou, že se na toto hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případě neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění, nelze však akceptovat přístup krajského soudu, který se zcela bez dalšího odmítl touto otázkou zabývat, a přiměřenost takového zásahu posoudit s odkazem na to, že ze zákona o pobytu cizinců taková povinnost neplyne. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, kterým argumentoval krajský soud a z nějž obsáhle citoval, je dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v tomto případě nepřiléhavý, neboť se vztahuje k velmi specifické situaci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení *„ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí“*. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že

„*zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení* (pozn.: § 174a zákona o pobytu cizinců) *do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy*“. V závěru tohoto rozhodnutí je však zcela jasně shrnuto, že tento právní názor se týká pouze rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění tohoto přístupu totiž stojí na tom, že „*nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Cizinec svým jednáním může zabránit nastoupení podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že přeruší svou nepřítomnost na území členských států Evropské unie tak, aby nešlo o nepřetržitou nepřítomnost po dobu delší než 12 měsíců. … S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona*“. V případě neudělení povolení k dlouhodobému pobytu však zákon o pobytu cizinců žádné podobné již vtělené pojistky neobsahuje. Míra možného ovlivnění rozhodnutí správního orgánu ze strany cizince je oproti situaci v citovaném rozhodnutí podstatně nižší, neboť vyskytnout se včas na území Evropské unie, a tak odvrátit hrozící nepříznivý následek, je stav pro cizince jistě daleko lépe dosažitelný krok než přijetí k takovému studiu, které splňuje zákonné požadavky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Stejně tak nelze v případě stěžovatelky uplatnit ze zákona žádný korektiv závažných důvodů. Nejvyšší správní soud má pro výše uvedené za to, že pouze na základě citace jeho rozhodnutí, které pojednává o specifické situaci, jež není totožná se situací stěžovatelky, nebylo možné ze strany krajského soudu aprobovat rozhodnutí žalované, která toto posouzení přiměřenosti dopadů, přes výslovnou námitku stěžovatelky, neprovedla. Právní názor zaujatý krajským soudem proto Nejvyšší správní soud shledává nesprávným.

[31] Nicméně i přes nesprávnost právního názoru vysloveného krajským soudem není dle Nejvyššího správního soudu dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, Nejvyšší správní soud totiž dále uvedl, že „*žalovaná tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. rozsudek č. j. 6 Azs 348/2017 - 26)*“. Absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované na osobní a rodinné poměry stěžovatelky byla vadou jejího rozhodnutí a následné odmítnutí aplikace Úmluvy nesprávným právním posouzením krajského soudu. Dodatečným provedením tohoto posouzení ze strany krajského soudu by se ale dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu na výsledku věci a výrocích napadených rozhodnutí nic nezměnilo, neboť nepřiměřenost dopadů dotčeného rozhodnutí na stěžovatelčiny osobní a rodinné poměry není v tomto konkrétním případě dána.

[32] Stěžovatelka argumentovala ve prospěch nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí tím, že zde má manžela, který je držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud však musí konstatovat, že stěžovatelka tuto skutečnost, totiž že by pro ni neudělení povolení k pobytu bylo nepřiměřené s ohledem na jejího přítele, resp. později manžela, uvedla poprvé až v kasační stížnosti, v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ani v žalobě toto netvrdí. Dále je třeba poukázat na to, že ke sňatku došlo až 19. 4. 2018, přičemž napadené rozhodnutí žalovaná vydala dne 6. 6. 2017. S ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle nějž *„při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“*, by krajský soud ani v případě vrácení mu věci k novému projednání nemohl přihlédnout k tomu, že se stěžovatelka vdala a má na území České republiky manžela, neboť tato skutečnost tu nebyla v době rozhodování žalované. Samotný fakt, že stěžovatelka měla v rozhodné době přítele též vietnamské národnosti s oprávněním k trvalému pobytu na území České republiky, nemůže v případě nevyhovění její žádosti nutně znamenat zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť její přítel může vycestovat zpět do Vietnamu s ní. Stěžovatelka argumentovala taktéž tím, že na území České republiky studuje, přičemž na to vynaložila velké množství úsilí a financí. Nejvyšší správní soud uvádí, že pakliže chtěla stěžovatelka toto své úsilí a finanční prostředky vložené do dosavadního studia zúročit a pokračovat v něm, měla zvolit takovou formu studia, která by odpovídala požadavkům směrnice a příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, v čemž jí nic nebránilo. Důležité je rovněž zmínit, že stěžovatelka ukončila dřívější studium přípravného kurzu českého jazyka a odborných předmětů pro další studium akreditovaného studijního programu České zemědělské univerzity v Praze, do prvního ročníku Střední odborné školy a středního odborného učiliště Nejdek - obor veřejná správa doposud nenastoupila, tudíž kvůli návratu do země původu nebude nucena ukončit žádné probíhající studium, čili nepřijde v niveč žádná jí již absolvovaná část studia. Nic nebrání stěžovatelce, aby po získání jiného titulu k pobytu na území České republiky případně znova nastoupila na tuto či jinou školu. Rozhodnou okolností nemůže být ani tvrzený delší časový interval, po nějž bude podání opětovné žádosti na ambasádě ve Vietnamu trvat, neboť stěžovatelka netvrdí a neprokázala dostatečně úzkou vazbu na Českou republiku, stejně jako žádné mimořádné osobní, rodinné, sociální či ekonomické okolnosti, které by jejímu vycestování do země původu byly na překážku.

[33] Pro výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud neshledává rozhodnutí správních orgánů ani krajského soudu nepřiměřenými, jak tvrdí stěžovatelka, neboť po provedeném posouzení dospěl k závěru, že tato rozhodnutí dostatečně intenzivně nezasahují do jejího soukromého a rodinného života. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud hodnotí tuto kasační námitku stěžovatelky jako nedůvodnou a v nesprávném vypořádání obdobné žalobní námitky krajským soudem neshledal důvod ke zrušení jeho rozsudku.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou

podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu